

Chương 369: “Tiễn Đưa” Người Yêu Quý Nhất Đời - “Ước Gì Đây Chỉ Là Một Giấc Mơ”

(Số từ: 2979)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

22:14 PM 24/04/2023

Tin tức về cuộc tấn công của tộc quỷ vào Vương quốc Levaina của đế chế phía nam, cụ thể là Rajeurn, lan truyền như cháy rừng khắp Thủ đô Đế quốc.

Chính xác thì đó là một cuộc tấn công vào chi nhánh bên ngoài của thương hội ở Rajeurn. Trên thực tế, Ma tộc cũng đã tấn công chính Rajeurn.

Tuy nhiên, thiệt hại không lớn. Số lượng quỷ đã tấn công là khá nhỏ.

Tuy nhiên, ở một số khu vực ngoại ô không có lính canh, đã có thiệt hại đáng kể về nhân mạng.

Chi nhánh bên ngoài của thương hội ở Rajeurn là một trong những nơi như vậy.

Trong danh sách các nạn nhân có tên của Công tước Arthur de Grantz.

Tôi đã nghe báo cáo từ Sarkegar.

Tôi đã bị thao túng bởi Bertus.

Tôi đã tự hỏi tại sao hoàng gia không thể nắm bắt được lực lượng cách mạng, nhưng họ đã biết. Họ

chỉ để chúng một mình vì họ nghĩ rằng hành động liều lĩnh có thể gây ra những vấn đề lớn.

Trong cuộc tấn công vào Tổ chức Vô danh, Bertus đã đưa ra một phán đoán hoàn toàn khác, khi thấy rằng thực tế rằng đó là một cuộc tấn công của Ma tộc đã chôn vùi tất cả các khía cạnh đáng ngờ khác.

Anh quyết định rằng các lực lượng cách mạng có thể bị loại bỏ theo cách này.

Cái tên "Tàn dư của Ma tộc", trong tình hình hiện tại, là một loại gốc rễ của mọi tội ác có thể tự do xúi giục đủ loại sự cố và ghim mọi thứ vào chúng.

Chiến trường bị thao túng, chứa đầy xác chết của quỷ. Nhiều người đã hy sinh. Các tờ báo với hình ảnh của hiện trường và tên của các nạn nhân.

Tôi trở mắt nhìn tất cả.

Công tước Grantz.

—Arthur de Grantz.

Ông ta đã kết thúc cuộc đời mình ở một quốc gia đế chế nhỏ phía nam do một cuộc tấn công từ Ma tộc.

"Tại sao điều này lại xảy ra...?"

Harriet, người đã dành một ngày ở Dinh thự Grantz cách đây không lâu, đã che mặt và khóc khi ký ức hiện về.

Ellen mở to mắt nhìn tờ báo, như để xác nhận rằng cô không nhìn nhầm.

"Chúng ta hãy đi gặp Liana."

Ellen bình tĩnh đặt tờ báo xuống và nói thế.

***

*Swish

Mưa mùa đông đã rơi.

Chính tôi, Cliffman, Adelia, Harriet và Ellen.

Chúng tôi, những người đã đến thăm dinh thự của Công tước cho vui, cũng đến gặp Liana theo cách tương tự.

Sẽ mất thời gian để thi thể của Công tước được thu hồi và đưa trở lại dinh thự. Đã có rất nhiều người ở dinh thự Grantz.

Tôi không biết họ có phải là người thân hay không, nhưng vẻ mặt trống rỗng của Nữ công tước, xung quanh là rất nhiều người đang gửi lời chia buồn, cho tôi biết cú sốc mà bà ấy đang trải qua.

Liana cũng không ngoại lệ.

"Hả? Ồ... C-cậu đến à?"

Harriet nhẹ nhàng nắm tay Liana, nhưng vẻ mặt của Liana có vẻ như cô ấy không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình.

Liana trông tê liệt. Như thể cô ấy nên đau buồn, nhưng cô ấy thậm chí không thể cảm nhận hết được điều gì đã xảy ra với mình.

Không ai biết làm thế nào để an ủi ai đó trong tình huống như vậy.

Những người xung quanh Nữ công tước đang nói điều gì đó, nhưng chúng tôi không biết phải nói gì.

Tôi không biết phải nói gì với Liana, người đã phải chịu đựng một thứ gì đó đã trở thành việc của tôi mặc dù đó không phải là tôi làm.

Tôi đã không làm điều đó.

Đó không phải là tôi.

Nhưng tôi không thể nói điều đó.

Harriet lặng lẽ nắm tay Liana, trong khi Ellen nhẹ nhàng ôm lấy vai cô.

"....."

Liana chỉ thần thờ nhìn vào khoảng không với đôi mắt vô hồn, không phản ứng gì.

***

Chúng tôi ở tại dinh thự Grantz.

Nữ công tước, nhạy cảm với các vấn đề cao quý, đã không đối xử thô bạo với chúng tôi vì đã ở lại dinh thự của bà ấy trong cuộc khủng hoảng này.

Ít nhất, bà ấy đã là một người trưởng thành.

"Cảm ơn mọi người. Xin hãy chăm sóc Liana."

Nữ công tước có vẻ thực sự biết ơn vì chúng tôi đã ở lại để chăm sóc cho tình trạng của Liana.

Không giống như Liana, Nữ công tước không chỉ đau buồn. Khi xác được tìm thấy, sẽ có một đám

tang để sắp xếp. Cô đã phải nói chuyện trước với nhiều người đến thăm. Trong tình huống chớp nhoáng này, ai đó phải giữ được lý trí của mình, và ai đó chính là Nữ công tước.

—Ngày hôm sau.

Thi thể của Công tước Grantz đã được nhặt và đưa về dinh thự Công tước.

Liana thần thờ nhìn quan tài của cha mình, đôi mắt mở to.

Mặc dù cô biết những gì bên trong, nhưng cô không thể tin được.

Nữ công tước lão đảo đến gần quan tài và mở nó ra một lần để nhận thi thể.

-Hức-hức!

Tất cả chúng tôi đều ngây người nhìn Nữ công tước khi bà ấy gục xuống ngay tại chỗ. Liana tiếp tục nhìn chăm chăm một cách trống rỗng.

“Ah, cha... cha...?”

Liana lão đảo lại gần quan tài. Harriet de Saint-Owan nhìn theo bóng dáng đang rút lui của Liana với vẻ mặt đau khổ, không thể ngăn cản hay bắt lấy cô ấy.

Liana nhìn chăm chăm vào bên dưới chiếc quan tài mở hé.

Liana không khóc.

Cô ấy chỉ thần thờ nhìn vào thứ gì đó bên trong quan tài, như thể cô ấy đã nhận được một cú sốc quá lớn.

Ngay lúc đó.

-Hức, hức...

Một tiếng rên bị đè nén bắt đầu thoát ra từ đôi môi mím chặt của Liana.

-Uuu, ugh... ugh. Ugh! Ugh! Ugh! Aaaah!

Liana bắt đầu bứt tóc.

Sau đó.

*Loé!

Những tia sét kỳ lạ rạch ngang bầu trời mùa đông nhợt nhạt.

*Loé! Loé!

*Rầm!

Hàng chục tia chớp vẽ lên bầu trời, sau đó là tiếng sấm rền vang, nhưng may mắn thay, chúng không đánh trúng mặt đất.

-Aaaaah!

Tuy nhiên, rõ ràng đây không phải là một hiện tượng thời tiết bình thường.

Người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] đánh thức tài năng của họ khi bị căng thẳng tột độ hoặc trong những tình huống khắc nghiệt.

Tôi đã nâng cao tài năng [Tự đề xuất] của mình nhiều lần theo cách như vậy, cuối cùng đã đánh thức được [Linh Ngôn].

—Liana de Grantz cũng không ngoại lệ.

Hàng chục tia sét rạch ngang bầu trời giờ đang kết nối từ bầu trời này sang bầu trời khác, nhưng không chắc liệu Liana, đã mất đi lý trí của mình, có giáng xuống mặt đất một tia sét hay không.

Mọi người đều đã nhận thấy rằng hiện tượng thời tiết kỳ lạ này bắt nguồn từ Liana.

Bầu trời nổi cơn thịnh nộ.

Chúng tôi phải ngăn Liana lại.

*Fizz, sizzle!

Những tia sét xanh bắt đầu bùng lên dữ dội xung quanh Liana, người đang tự hành hạ mình bằng cách xé tóc.

Điều này thật nguy hiểm. Những người xung quanh quan tài có thể bị cơn thịnh nộ của Liana cuốn đi.

Trước khi tôi có thể nói bất cứ điều gì.

*Vút!

Ellen lao qua cơn mưa về phía Liana.

*Sizzle!

Ellen, với [Tăng cường sức mạnh ma thuật], thâm nhập vào dòng điện đang dâng trào xung quanh

Liana bằng cơ thể trần của mình và dùng lòng bàn tay đánh chính xác vào gáy Liana.

Giữa những tia sét chết chóc, Ellen nhảy vào không một giây do dự.

*Thump!

Trong nháy mắt, Liana gục xuống, bất lực. Ellen đỡ lấy cô một cách dễ dàng.

Mọi người nhìn chăm chăm vào Ellen, mắt mở to bối rối, không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Trong một tình huống thảm khốc, Ellen đã nhanh chóng ngăn chặn một thảm họa thứ cấp.

Ellen nói với Nữ công tước.

"Tôi sẽ đưa cô ấy vào trong."

"C-cảm ơn..."

Nữ công tước gật đầu, vẻ mặt của bà pha trộn giữa lòng biết ơn và sự quan tâm.

***

Trong phòng ngủ của chính mình tại dinh thự, một lúc sau Liana mở mắt ra.

"..."

Cô cảm thấy đau đầu như búa bổ, như thể đầu cô đang kêu đau.

Cơ thể cô cảm thấy nặng nề như một miếng bọt biển ngập nước. Liana thần thờ nhìn lên trần nhà.

Nó có thể là một giấc mơ.

Một giấc mơ tồi tệ, có lẽ thế.

Uống quá nhiều thường dẫn đến những giấc mơ kỳ lạ.

Vì vậy, cô không thể chắc mình đã bắt đầu uống rượu hay suy sụp từ lúc nào, nhưng mọi thứ có thể chỉ là một giấc mơ.

Liana ôm lấy hy vọng mơ hồ đó.

Rốt cuộc, những giấc mơ có thể kéo dài một cách tàn nhẫn. Đó có thể là những gì đã xảy ra.

Trên thực tế, cô chỉ nghe thấy một âm thanh xa xăm, hư ảo. Đột nhiên, cha cô qua đời, một chiếc quan tài được chuyển đến biệt thự và cô nhìn thấy một thứ bên trong mà cô không bao giờ muốn thừa nhận.

Những giấc mơ có thể bị tan vỡ bởi cú sốc quá lớn. Vì vậy, cô nghĩ rằng mình có thể đã thức dậy sau một giấc mơ khủng khiếp.

Cô muốn tin điều đó.

'Tôi mệt mỏi với việc cha mẹ coi tôi là lý do duy nhất khiến cuộc hôn nhân thất bại của họ phải tiếp tục'.

Cô muốn xóa đi những từ đó.

Nếu biết đó là lần cuối, cô đã không nên đối xử với ông như vậy.

Kể từ bây giờ, mỗi khi gặp ai đó hay giao tiếp với ai, cô đều nghĩ rằng đó có thể là lần cuối cùng và sẽ ân cần, chu đáo hơn một chút.

Đặc biệt là với cha cô.

Nhận ra điều này, cô định nói lời xin lỗi vì những lời nói đó và không muốn làm đứa con gái làm xấu đi mối quan hệ vốn đã căng thẳng của cha mẹ mình.

Bây giờ cô hối hận vì đã bỏ qua những nỗ lực cố gắng của cha mình và suốt ngày chỉ mải mê ông.

Liana sẽ thay đổi một chút.

Nếu đó là một giấc mơ.

Đó là những gì cô nghĩ.

Nhưng đó không phải là một giấc mơ.

Nó không thể là một giấc mơ.

Khi Liana nhìn chăm chăm lên trần nhà một cách trống rỗng, cô ấy nắm lấy một tay của mỗi người trong số hai người bên cạnh mình.

Một người là Adelia, và người kia là Harriet.

Nếu mọi thứ chỉ là một giấc mơ, không đời nào họ lại nhìn cô với vẻ mặt lo lắng và nắm tay cô thật chặt như vậy.

Liana nhắm chặt mắt lại.

Nếu không phải mơ, nàng muốn trốn vào giấc mộng.

Nhưng Liana thậm chí không thể làm điều đó.

Những giọt nước mắt đau khổ trào ra từ đôi mắt nhắm nghiền của cô.

***

-Aaaaaaah

Tang lễ của Công tước Grantz đã diễn ra.

Những người mặc đồ tang đào mộ dưới mưa, và một giáo sĩ được cử đến từ Giáo hội Towan đứng với một cuốn sách thánh.

Ông ấy đọc những lời cầu nguyện, nói về sự bình yên và yên nghỉ của linh hồn, và sự thanh lọc tinh thần.

Sau khi chôn cất, những người đưa tang xếp hàng để ném hoa vào mộ.

Liana, thậm chí không thềm cầm ô, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng với đôi mắt mở to đăm lẹ.

Liana đứng trong cơn mưa mùa đông lạnh giá, không thể khóc. Harriet cố gắng che cho cô ấy bằng một chiếc ô, nhưng Liana ngoan cố từ chối.

Cứ như thể cô ấy đang trừng phạt chính mình vậy. Trong đôi mắt đăm lẹ của Liana, một cơn lốc cảm xúc bùng lên.

Grantz, Công tước, từng là một quý tộc quyền lực trước khi trở thành lực lượng cách mạng.

Nhiều quý tộc đã đến, mặc đồ đen, để tỏ lòng thành kính, tặng hoa và gửi lời chia buồn đến Nữ công tước đang đau buồn.

Và trong số đó có những sinh viên năm nhất của Royal Class.

“...Ma tộc chết tiệt.”

Ludwig, mặc đồ đen, nhìn chăm chăm vào quan tài của Công tước với ánh mắt vô cùng giận dữ.

"Tôi không thể tha thứ cho chúng."

Không thể làm gì khác, tôi lặng lẽ nhìn Ludwig đặt những bông hoa rồi bước đi với ánh mắt giận dữ.

Bất kể mối quan hệ cá nhân, tất cả các sinh viên năm nhất đã đến để bày tỏ sự kính trọng của họ.

Tất nhiên, bao gồm cả Charlotte de Gradias.

"..."

Dù biết tình hình hay không, Charlotte không nhìn Liana. Cô ấy ném hoa, đọc một lời cầu nguyện ngắn và bỏ đi. Charlotte nhìn tôi một lúc, nhưng cô ấy không nói gì.

Saviolin Tana đứng bên cạnh hộ tống Charlotte.

Cô ấy thậm chí còn không tặng hoa.

Trong tình huống này, một cái gì đó chỉ được nhìn thấy với tôi.

Shanapell dường như đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Nếu không, sẽ không có lý do gì để Charlotte có biểu cảm đó trên khuôn mặt.

Không có lý do gì để cô ấy trông lạ lùng như vậy khi nhìn thấy vẻ mặt vô hồn của Liana.

Sẽ không có lý do gì để mang vẻ mặt tội lỗi trong một tình huống mà cô ấy không nên cảm thấy tội lỗi.

Đương nhiên, các thầy Epinhauser và Mustang cũng đến để tỏ lòng thành kính.

Bất chấp việc ông ta là thành viên của Black Order, ông ta đã hoàn thành nghĩa vụ của mình với tư cách là một giáo viên.

Khi nhìn thấy tình trạng vô hồn của Liana, Mustang đã lấy khăn tay lau nước mắt cho cô và nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Sau khi dâng hoa, Epinhauser đứng trước Liana.

"Nếu cô cần giúp đỡ, hãy đến với tôi bất cứ lúc nào."

"...Vâng thưa Sensei."

Câu trả lời của Liana trống rỗng, giống như một chiếc máy trả lời tự động, dường như chính họ cũng không suy nghĩ về những từ đó.

Epinhauser thoáng nhìn tôi, nhưng ông không nói gì.

Tuy nhiên, bằng cách nào đó, ông ấy dường như biết rằng tôi không phải chịu trách nhiệm về việc này.

Và Bertus de Gradias cũng đến thăm ngôi mộ.

"..."

Với vẻ mặt nghiêm nghị, Bertus lặng lẽ ném hoa vào ngôi mộ và nhìn xuống quan tài.

Sau đó, anh đứng trước Liana, người dường như đã mất linh hồn. Bertus dường như đang suy tính điều gì đó.

Bertus đã hành động vì lợi ích của Đế quốc. Chắc hẳn đó là việc mà anh phải làm.

Tuy nhiên, anh ta đã gài bẫy tôi và giết cha của Liana.

Tôi không thể nói rằng đó không phải là việc của tôi và Bertus sẽ không thừa nhận hành động của mình.

Với vẻ mặt nghiêm nghị, Bertus, cũng ướt đầm nước mưa, nói với Liana.

"Xin lỗi, Liana."

"..."

Lời nói của anh thật mơ hồ.

Trong khoảnh khắc đó, dường như tôi là người duy nhất có thể nhận ra mức độ nghiêm trọng thực sự của tình hình.

Liana, vừa nhận ra mình đang ở trước mặt Hoàng tử, nghiêng răng và hít một hơi thật sâu.

"Không... cảm ơn vì đã đến, Bertus."

Liana đang bày tỏ lòng biết ơn của mình với một người mà cô ấy không bao giờ nên biết ơn.

Tôi không thể bắt mình nhìn vào mặt Bertus.

Bất kể anh ta có biểu hiện gì, tôi không thể tin tưởng mình sẽ không tung một cú đấm nếu tôi nhìn thấy nó.

Khi vô số người đưa hoa đến dâng hoa, chiếc quan tài gần như phủ đầy hoa trắng của Công tước Grantz bắt đầu bám đầy bụi bẩn.

"Con xin lỗi, cha."

Mưa mùa đông chảy dài trên mặt Liana.

"Con xin lỗi, cha."

Môi cô tím tái vì cái lạnh khủng khiếp, nhưng Liana vẫn nhìn thẳng vào mộ của Công tước Grantz.

"Tất cả là lỗi của con."

Cô ấy đã xin lỗi vì điều gì? Điều gì khiến Liana hối hận như vậy?

Liana cuối cùng cũng bắt đầu rơi những giọt nước mắt trong veo, quá tinh khiết để có thể xem là nước mưa.

"Là... Là lỗi của con..."

‘Cha không thể quay lại sao?’

Liana sẽ làm tốt hơn bây giờ.

Liana sẽ không hành động như một đứa con gái ngỗ nghịch nữa.

Bây giờ Liana đã hiểu.

Rằng bản thân sẽ làm tốt hơn kể từ bây giờ.

‘Cha không thể quay lại sao?’

Khi Liana làm bầm, nhìn đồng đất tích tụ trên quan tài.

Tất nhiên rồi.

Công tước Grantz đã không trở lại.

(Thuc: Hãy trân trọng những gì đang có khi còn có thể - Tôi đã rướm nước mắt khi đọc chương này.)

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

momo Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading